

דעם רבינ'ס

אײערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

איכט

דער
ריינער קוואל

אומבויגזאם

א גוטן לעכטיגן שבת פאר אלע טייערע
קינדער

מיר שטייען שוין אין די פינפטע וואך וואו
די הייליגע תורה רעדט ארום וועגן דעם
משכן און די קליידער פונעם כהן גדול.
די תורה איז זייער מאריך ארום דעם. מיר
ווייסן און גלייבן אז קיין שום אות אין די
תורה איז נישט געשריבן געווארן אומזיסט
חס ושלום, אין יעדע אות איז אנגעקאנגען
טויזנטער עולמות און געוואלדיגע סודות.

דארף מען פארשטיין וואס איז די אריכות
און די פרטים וואס די תורה רעדט אזויפיל
איבער די מלאכת המשכן? נאך א זאך
דארף מען פארשטיין - עס איז באוואוסט
אז דער משכן און דער בית המקדש מיט
די הייליגע פלים האבן אכטונג געגעבן אויף
כלל ישראל און אויף די גאנצע וועלט,
אבער יעצט וואס עס איז ליידער נישט דא
דער בית המקדש מיט דער משכן. וואס
קען אונז היינטיגע צייטן אכטונג געבן און
באשיצן פון אלעם בייזן?

חכמינו זכרונם לברכה זאגן אויפן פסוק פון
די וואכנדיגע פרשה אלה פקודי המשכן

משכן, פארוואס שטייט צוויי מאל די
ווארט משכן? נאר חכמינו זכרונם לברכה
לערנען פון דעם, אז די משכן באשיצט אונז
סיי ווען עס שטייט און סיי ווען עס איז
צובראכן, משכן בבנינו און משכן בחרבנו.

און דערפאר האט מען אין מדבר געבויט
און צענומען דעם משכן יעדעס מאל
פונדאסניי, און מען איז געגאנגען אין מדבר
א פלאץ וואס איז פינסטער און טונקל,
און עס געפינט זיך דארט געפארפולע
שלענג און עקדיסן, און דווקא דארט האט
מען דאס אויפגעבויט, צו ווייזן פאר די
קומענדיגע דורות, אז אפילו ווען די משכן
וועט זיין צענומען און צעבראכן, וועט דאס
באשיצן און אכטונג געבן אויף אונז.

אז מיר קינדער וועלן זיך פארבינדן מיטן
שטארקע רצונות און כסופים צו די קדושה
פון דער משכן און דער בית המקדש מיט
זייערע פלים, און אלעס בכח פון די צדיקי
האמת וואס זיי האלטן אין איין בויען דעם
משכן אין יעדע דור, אזויווי עס ווערט
אראפגעברענגט אין די באקאנטע תורה
רפ"ב - אזמרה לאלקי בעודי.

מאכט עס וואקסן און שפראצן, דאס איז די גוטע ערד וואו מען האט איר איינגעפלאנצט.

ווידער אז מען לייגט אריין א ווייצל אין ערד וואס קען נישט ארויסגעבן קיין תבואה, ווערט דאס ווייצל פארפולט ווייל די ערד האט נישט קיין כח צו ארויסגעבן שפראצונגען.

אמונה איז א לשון פון וואקסן, אזוי ווי מען זעט אין דער מגלה "ויהי אומן את הדסה", א לשון פון וואקסן, דעריבער ווען א איד האט אמונה קען ער וואקסן און בליען, קיין שום זאך קען אים נישט צעברעכן און אומווארפן, ער האט פון קיינעם נישט מורא, ער דאוונט מיט א חיות און ברען און פארט צו צדיקים, ווייל ער האט פון קיין שום זאך נישט מורא, אזוי ווי ביי דער משל פונעם ווייצל.

דער אויבערשטער זאל העלפן אז די 'מי אדר ב' וואס מיר זענען יעצט אריין אין דעם חדש, זאלן מיר אלע אידן, נצל ווערן פון עצבות און עצלות, און פון המן הרשע וואס וויל להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים חס ושלום. עס זאל זיין ונהפך הוא, און עס זאל נתגלה ווערן דער אור הצדיק וואס קען באשיצן די גאנצע וועלט, און עס זאל זיין דאס יאר נאר ליהודים היתה אורה שמחה ששון ויקר אמן ואמן.

דורכדעם וועלן מיר קענען אריבערגיין אלע מדבריות - אלע סארטן שוועריקייטן סיי אין רוחניות און סיי אין גשמיות, נסיונות וואס מען מוז אריבערגיין כדי צו זיין אן ערליכער איד.

וואס מיינט באקומען א גיפט פון א שלאנג ברוחניות?

צום ביישפיל, דער הייליגער רבי זאגט אין תורה קפ"ט עיקר נשיכת הנחש איז עצבות ועצלות, דאס מיינט אז דער עיקר גיפט פונעם שלאנג איז עצבות און פולקייט. און מיט די עצות פון די צדיקים קען מען זיך ראטעווען און נצל ווערן פון די עצות פון די נחש.

אין נאך א תורה (קנ"ה) רעדט דער הייליגער רבי וויאזוי זיך צו ראטעווען פון דעם שלאנג וואס ברענגט עצבות און דערביטערנישן. דער רבי זאגט אז עס קומט פון א חסרון אין אמונה, און דער רבי ברענגט א משל פון א ווייצל וואס מען זייעט איין אין א גוטע ערד וועט ער וואקסן שיין און געזונט, קיין שום ווינט וועט עס נישט קענען שעדיגן, פארוואס? ווייל עס איז דא א כח וואס

איין אעשה'ס

איך האב געדארפט פארן צום הייליגן רבינ'ס ציין פאר די זיבן, אבער איך האב געהאט א שווערע פראבלעם מיט מיינע ציינער, אז דער ציין דאקטער האט געזאגט אז מען קען עס נישט פאררעכטן, למעשה האב איך צום סוף זוכה געווען צו פארן צום הייליגן רבינ'ס ציין, און איך האב דארט מתפלל געווען און דער אויבערשטער האט געהאלפן אז מיינע ציין האבן זיך אויסגעהיילט.

קינדערלעך מען גרייט זיך שוין צום הייליגן שבת. מיר האבן א ספעציעלן מתנה, ווייל אונז, אלס ברסלב'ע חסידים האבן מיר דער "שבת מיט'ן רבינ'", ווייל דער גרויסער צדיק ווערט אנגערופן אין זמר הקדוש "אנת הוא שבת דכולהו יומי", ער איז אלע טאג שבת'דיג!

שוין געהערט אזא נאמען? אן אינטערעסאנטע נאמען, פאלד וועט איר הערן א נאמען פון א שטאט, וואס איז נאכמער מאדנע...

אויפן וועג צום שטאט מעדוועדיןוקע איז דער רבי געווארן אויפגעהאלטן. עס איז שוין געווען זייער נאנט צום שבת אבער עס איז נאך זייער ווייט פון די שטאט וואו זיי ווילן

אנקומען, און די פערדעלעך זענען שוין פארמאטערט. מען האלט שוין ממש פאר לעכט-צינדן און דער הייליגער רבי איז נאך אויפן וועג!

דער רבי, וויל אז די פערד זאלן

לאמיר זען נאך א מעשה וויאזוי דער הייליגער רבי האט זיך געגרייט צום שבת. אבער דאסמאל איז עס נישט ביים רבינ' אונדערהיים מיט זיינע שיינע לייכטער און צוגעגרייטע טיש.

עס איז געווען איינע פון שבתים ווען דער רבי פלעגט פארן צו זיינע חסידים. דעם רבינ'ס הייליגער שטייגער איז געווען, אז דריי שבתים אין יאר פארט ער צו די חסידים - איינמאל אין יאר פלעגט ער פארן קיין טשערין, און איינמאל אין טיראוויצע. די שבתים פלעגט דער רבי זאגן תורה ביי שלש סעודות.

דאסמאל האט דער רבי גערעכנט צו פארן קיין מעדוועדיןוקע. האט איר קינדערלעך

נישטא קיין מזוזות אויף די טיר, אפילו א טישטוך אויף שבת איז נישטא. דער רבי האט געהאט מיט זיך נאר געציילטע חסידים וועלכע זענען מיט אים מיטגעקומען. אויך זענען אנטיקעגן געקומען עטליכע חסידים וועלכע האבן אפגעווארט דעם רבי'ן אויפן וועג.

קינדערלעך, וויאזוי גייט מען צוגרייטן א טיש פאר אַזא הייליגן צדיק? אבער דער אויבערשטער האט אזוי געפירט, מיר פארשטייען נישט דעם באשעפער'ס וועגן.

דער הייליגער רבי מיט זיינע חסידים האבן נישט וואס צו עסן און טרינקען אויפן שבת. זיי האבן נישט געהאט קיין ברירה נאר צו עסן פראסטע חלה פון קארן וואס די פויערן עסן, און מאכן קדוש אויף חלה. אפילו דעם רבי'נס בעכער איז אויך נישט דא, און אוודאי נישט קיין וויין אדער ברוינען. אפגערעדט פון פיש און פלייש, אויך נישט קיין מעסער צו שניידן די חלה, ווער טראכט בכלל פון טעלערס און לעפלעך. אזוי האט דער רבי געפראוועט דעם שבת.

אין מעדוועדיווקע זענען אלע חסידים זיך צאמגעקומען פון עטליכע שטעט, זיי ווילן זיין אינאיינעם מיט'ן רבי'ן אויף שבת, אבער דער רבי קומט נישט אן! דער רבי וועט נישט קענען זאגן זיין הייליגע תורה און פאררעכטן די תקונים וואס ער טוט אויף ווען ער זאגט תורה. נישט נאר פאר די מענטשן וואס זענען דערביי ביים הערן די תורה ווערן פארראכטן נאר אויך אלע דורות, מיר אלע און אויך די שפעטערע דורות, אלעמען האט דער רבי אינזין ווען ער

זיך נעמען שטערקער לויפן, אבער זיי האלטן נישט דערביי... דער רבי האט געשפירט יענע מינוטן אזוי ווי אין א חלום וואס געשעט אסאך מאל אז מען וויל אנטלויפן און מען קען בשום אופן נישט, אזוי האט דער רבי דאן געשפירט און ער האט געהאט דערפון גרויס צער, ער זאל חס ושלום נישט צוקומען צו קיין חלול שבת. דער רבי האט זיך דאן פארגעשטעלט דער פחד וואס מען האט ווען מען פירט איינעם אין גיהנם - אַזא פחד האט דער הייליגער רבי געהאט פון א חשש ער זאל נישט עובר זיין אויף חלול שבת חס ושלום.

דער רבי האט נישט געהאט קיין ברירה נאר צו פארבלייבן אינעם נאנטן שטעטעלע "האלאוווקיע" וועלכע איז נישט ווייט פון מעדוועדיווקע.

דער רבי מיט די חסידים גייען אריין אין א פרעמדע גוי'שע שטוב אין דערפל. מען קען זיך שוין פארשטעלן וואספארא געפיל די חסידים האבן געהאט ווען אלעס אין שטוב איז טרייף.

איז געשען צום רבי'ן. עס איז בכלל נישט קיין צופאל אז דער רבי האט געדארפט פארבלייבן דא אין האלאווקינקע. אלעס ווערט געפירט פון באשעפער, עס שטעקט אין דעם גרויסע סודות. אלעס וואס עס איז אריבער אויפן רבי'ן איז פול מיט גרויסע סודות.

אבער מיר קינדערלעך זיצן יעצט אין שטוב ביי די געדעקטע שבת טיש, מיט די גאנצע משפחה, לאמיר אלע פרייליך זיין און לוסטיג זיין אז מיר זענען אידן און דער איבערשטער האט אונז געגעבן אזא שיינע מתנה "שבת קודש". מיר וועלן זינגען שיינע זמירות, זיצן ביים טיש מיט גרויס דרך ארץ און עסן איידל אזוי ווי מען עסט נעבן גאר א גרויסן חשוב'ן איד! און אז מען וויל קען מען מאכן 'כבוד אב ואם' און זיי דערציילן דעם שיינעם מעשה פון הייליגן רבי'ן.
גוט שבת

דערפאר טאקע יעדעס מאל ווען דער רבי פלעגט זאגן תורה, אדער סיי וועלכע זאך ער האט געטון בצבור ווען ער איז געווען ארומגענומען מיט זיינע לייט, פלעגט ער שפירן די פחד וואס אידישע קינדער האבן ערב יום כפור ווען מען גייט אין שול צו כל

נדרי. אזא שרעק האט דער רבי געהאט שבת אדער יום טוב ווער ער פלעגט זיך גרייטן צו זאגן תורה ברבים.

מיר פארשטייען נישט די אלע סודות וואס

טאטע, איך דארף יעצט האבן וואונדערליכע נסים, און גרויסע פארקטיגע ישועות, אזוי ווי דו האסט געטון צו כלל ישראל אין אלע דורות, נסים נפלאים ונוראים, אין די צייטן פון מרדכי און אסתר, ווען המן הרשע ימח שמו וזכרו איז אויפגעשטאנען אויף די אידן.

וואס דער נס פון פורים איז גרעסער פון אלע נסים וואס דו האסט געטון פון ראטעווע מיר פון די קליפה פון המון עמלק, און איך וויל זוכה זיין צו די הייליגקייט פון מרדכי הצדיק און אסתר המלכה

א תפלה פאר פורים

אלעמאל. און דו האסט אונז צואוויסן געטון דורך זיינע הייליגע חכמים זכרונם לברכה: אז "אלע מועדים ווען ווערן בטל אבער די טעג פון פורים וועלן נישט בטל ווערן."

אין אנהייב זענען געווען אלע התחלות פון פסח, ווייל אלע ימים טובים זענען א זכר צו יציאת מצרים, און היינט.... (איז אלע התחלות פון פורים)

פאסיפּערה זייק אינז וואלקעס

חצות, הערט מען די טריט פון די חסידים שפאנענדיג צום מקוה זיך צו טובלן, און פון דארט צו די פעלדער אינדרויסן פון געגנט, זיך אויסצושרייען צום באשעפער. מען וועט זיי נישט זען סתם פארברענגען אדער רעדן פאליטיק, נאר שטענדיג גייען זיי ארום פארברענקט, זיי ווילן עפעס העכערס.

איינער פון די ברסלב'ער חסידים האט געהאט א מנהג זיך צו טובלן צוויי מאל אין טאג. איינמאל ביי חצות, איינמיטן נאכט, און איינמאל פארן דאווענען. איין יאר איז געווען א מאנגל אין וואסער, מען ווארט שוין וואכן, חדשים אויף אביסל רעגן, די ערד איז פארטריקנט, מען קען נישט בייטן די וואסער אין מקוה, בלית ברירה שטייט די זעלבע וואסער אין מקוה, עס איז כמעט ווי אוממעגליך זיך צו טובלן דערין.

”צוליב די מאנגל אין וואסער איז די מקוה מער נישט אין באנוץ”, ליגט זיך א טאול מיט גרויסע אותיות אויף דער פארשפארטער טיר פון מקוה. דער מקוה איד האט געמוזט גיין זוכן א צווייטע פּרנסה און פארמאכן די מקוה.

די מעשה האט פאסירט פאר מער פון הונדערט יאר צוריק אין אלט שטאט טבריה. יענע יארן האבן געוואוינט אין טבריה גאר אסאך ערליכע אידן, צווישן זיי זענען אויך געווען עטליכע ברסלב'ע משפחות.

רוב אידן האבן געשטאמט פון רוסלאנד אדער פוילן, מיט מסירות נפש האבן זיי געמאכט דעם לאנגן אויסגעמאטערטע וועג ארויפצוקומען קיין ארץ ישראל, שעפן פון די הייליגע לופט און דינען דעם אויבערשטן מיט קדושה און טהרה.

מיר ברסלב'ע חסידים ווייסן ווי שטארק דער הייליגער רבי האט זיך געמיט ארויפצוגיין קיין ארץ הקודש, און וואספארא שמחה איז געווען ווען ער האט זוכה געווען דאס אויסצופירן. אזוי אויך דעם רבי'נס תלמיד ר' נתן האט זיך נישט אפגעהאלטן פון קומען מיט מסירות נפש צו טרעטן אויף די הייליגע ערד אין די שווערע מלחמה יארן.

די איינוואוינער פון טבריה האבן קלאר געקענט אנצייגן ווער עס איז א ברסלב'ער, האבנדיג מיט זיך א פעקל ספרים וואס איז געווען פאר זיי ווי וואסער פאר א דארשטיגן. אדער ווען עס קומט דער צייט פון

געוואלד! אידן! זייט איך נישט מייאש!

דער רבי האט איבערגעלאזט
פאר אונז אַזעלכע שמועסן וואס
מען קען דערפון ארויסנעמען
פון צווישן די שורות, אז עס איז
קיינמאל נישטא קיין יאוש.

”אבער איטליכער צי [צום
באשעפער] איז זייער טייער וכו’,
וויא אזוי עס איז, אבי מען דער
האלט זיך”

”נאט איז גרויס [ג-ר-ו-י-ם] מען
ווייסט גאר נישט. עס טוען זיך
אויף דער וועלט אזוינע זאכן, מען
ווייסט גאר נישט. אפילו אין אייער
זאך וואו אהין איטליכער איז
געפאלן, עס איז פארהאנדן אבער
אזוי א זאך וואס עס איז גאר עפעס
אנדערש”

”אבי מע איז זיך נישט מייאש פון
שרייען. מען שרייט, מען בעט”.

שיש”ח

ער איז נאך פארנומען מיטן מודעה און דער מקוה איד זעט
פונדערווייטנס ווי דער ברסלב'ער חסיד קומט צו גיין, ער וויל גיין אין
מקוה צום צווייטן מאל אזוי ווי זיין סדר איז!

מער קענסטו זיך נישט פירן מיט דינע מנהגים, דאס איז לויט די
פארלאנג פון די רבנים פון שטאט! עס איז זייער שווער און טייער צו
באקומען פרישע וואסער. מיט אזא גוט מארגן האט דער מקוה איד
באגריסט אונזער ברסלב'ער חבר.

דער חסיד איז זייער פארקלעמט, ווער נאך ווי אים ווייסט די
גרויסקייט פון א מקוה, דאס גיבט דעם איד א תקוה, און ברענגט
גרויסע חסדים. דער רבי האט דאך אונז געווארנט נישט צו פארפאסן
קיין מקוה.

אויפן פלאץ דערמאנט ער זיך דעם רבי'ס וואונדערליכע עצה, וואס
גיבט דעם מענטש א פלייצע, עפענען דאס מויל צום באשעפער
מיט א תפלה, און מבטל זיין דעם שווערן גזרה: ”באשעפער, די רעגן
ליגט דאך אין דינע הענט, האב רחמנות און שיק די וואלקענעס
זאלן אונז באגיסן מיט רעגן וואסער, מיר זאלן זיך קענען טובל'ן
אומגעשטערט”, אזוי וויינט ער זיך אויס פון הארצן טיר, ווען פון
זיינע אויגן גיסן זיך טרערן צום באשעפער א רוף!

ער וויינט און וויינט און... זיין תפלה איז געווארן אנגענומען! נאך
יענעם טאג איז געווארן דער הימל באדעקט מיט וואלקענעס
ברענגענדיג מיט זיך גשמי ברכה. אלע גריבער האבן זיך אנגעפילט
מיט וואסער בשפע, און די מקוה האט מען געקענט טוישן מיט
קריסטאלע קלארע וואסער.

אלע חסידים לויפן אין מקוה מיט א שמחה אצינדער, אבער זיי ווייסן
נישט ווער עס האט געברענגט דעם וואונדער. נאר ווען דער מקוה
איד האט פארציילט ווי מיט זיינע אויגן האט ער געזען די טרערן גיסן
פון דעם ברסלב'ער חסיד, די עצה פון הייליגן רבי'ן האט ער געטון
בתמימות און פון הימל האט מען זיך דערבארעמט און אנגענומען

הגליון נתנדב ע"י הר"ר נחמן שווארטץ הי"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב

הגליון נתנדב ע"י הר"ר שבתאי מרדכי
וויינבערגער הי"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב

הגליון נתנדב ע"י הר"ר נחמן גודלביסקי הי"ו
לרגל הולדת בתו למזל טוב

דא גייט א ברסלב'ער

ר' נתן האט אמאל אויסגעלויבט דעם הייליגן רבי'נס ריינקייט אפילו אין גשמיות און האט זיך אנגערופן: "אזוי ווי דער רבי האט געהיטן די בגדים פון שמוץ קען איך נישט, ביים רבי'ן האט נישט געטארט זיין אפילו אויף די פאדעשווע (אונטער די שיד) קיין שטרודי, דאס קען איך נישט" מען זעט פון דעם ווי אזוי דער רבי האט זיך אזוי געהיטן זיך צו האלטן גאר ריין און מסדר.

אזוי אויך האבן די חסידים באמערקט אז ווען אימער דער רבי האט זיך געגרייט ארויסצוגיין אין וועג, האט ער זיך אביסל מסדר געווען זיינע פאות.

קינדער: א ברסלב'ער חסיד דארף זיין ריין און מסדר, נישט גיין שמוציג און צעשלאמפערט, די פאות דארף זיין מסדר, ער דארף ארויסברענגען א קדוש השם מיט זיין פאנעמונג, די ארומיגע זאלן באמערקן אז: דא גייט א ברסלב'ער אינגל!

סיפורי מעשיות מעשה י' - דער בערגער און דער ארימאן 2

'הארץ' - און ער האט זייער גרויס 'רחמנות' געהאט אויף דעם 'ארימאן' - מחמת [ווייל] ער האט געזעהן זיין ביטערניש, [ווי] ער טרויערט זייער.

און [ער] איז געגאנגען (דער 'בערגער') - און האט געטאן א 'וילדע זאך' - און ס'איז טאקע געווען צום אמת, א 'שגעון'! און ער איז געגאנגען, און האט געפרעגט: "אין וועלכער 'מדינה' ס'וואוינט דער 'יעדניראל'?" - און איז אהינגעפארן!

און ער האט געטאן א 'וילדע זאך' - און ער איז אריינגעגאנגען צום 'יעדניראל' אין שטוב אריין!

און דארט פאר דעם 'יעדניראל', שטייען

אמאל איז דער 'בערגער' פירגעגאנגען [אריבערגעגאנגען] פאר דעם 'ארימאן' שטוב - האט ער געהערט ווי דער 'ארימאן' וויינט זייער ביטער, און שלאגט זיך 'קאפ' אין דער 'וואנט'.

איז דער 'בערגער' צו אים אריינגעגאנגען - און האט אים געפרעגט: "וואס וויינסטו אזוי שטארק?" - האט ער אים געענטפערט: "פאר וואס זאל איך נישט וויינען? - וואס איז מיר דען געבליבן? - ביי איינעם בלייבט דאס 'עשירות, אדער ס'בלייבט 'קינדער' - איך האב גארנישט - און מיין 'ווייב', האט מען אויך ביי מיר אוועקגענומען - וואס איז מיר געבליבן?" האט עס דעם 'בערגער', זייער אנגעכאפט ביים

זיך 'וואכן' - אין ער, מחמת [צוליב] זייער-
גרויס 'בְּהֵלָה' - איז ער פֿלוצים [פֿלוצלינג]
מיט גרויס 'בְּהֵלָה' גענאנגען - און האט זיך
גארנישט אומגעקוקט אויף די 'וואכן' - און
די 'וואכן' זענען אויך דערשראקן געווארן,
און זענען זייער פארטומעלט געווארן, מחמת
[ווייל] זיי האבן פֿלוצים געזעהן א 'מענטש'
נעבן זיך מיט גרויס בְּהֵלָה - זענען זיי זייער
דערשראקן געווארן: "וואו קומט דער'
אהער" - ? און מחמת 'בְּהֵלָה', האבן אים אלע
'וואכן' געלאזט.

און ער איז אריבער אלע 'וואכן' - ביז ער
איז אריינגעקומען צום 'עֲדֵנִירָאָל' אין 'שטיב'
אריין, צו דעם 'אַרְט' וואס זי איז דארט
געלעגן! - און ער איז געקומען - און ער האט
זי אויפגעוועקט - און האט צו איר געזאגט:
"קום!"

ווי זי האט אים דערזעהן - איז זי דערשראקן
געווארן - האט ער איר געזאגט: "תִּיכֶפּ [גלייך
שוין] קום מיט מיר!" איז זי מיט אים געגאנגען!
- זענען זיי איצט אויך אריבער, איבער אלע
'וואכן' - ביז זיי זענען ארויסגעקומען!

דערנאך האט ער זיך הערשט ארומגעקוקט
- און ער האט זיך הערשט דערמאנט, וואס
ער האט דא געטאן, אזוי א [אזא] 'וילדע זאך'
- און ער האט פארשטאנען: "אז דא וועט
בוודאי תִּיכֶפּ ווערן א גרויס 'געפילדער' [רעש]
ביי דעם 'עֲדֵנִירָאָל'."

און ס'איז טאקע אזוי געווען: "ס'געווארן
תִּיכֶפּ א גרויס 'געפילדער' ביים 'עֲדֵנִירָאָל'!
איז געגאנגען דער 'בְּעֵרְגֵר' - און האט זיך
באהאלטן מיט איר, אין א 'גְּרֹב', וואס דארט

איז געווען 'רַעְגֵן־וואסער' - ביז דער 'רַעש'
וועט איבערגיין [אריבערגיין] - און ער האט
דארט מיט איר געזוימט 'צוויי טאג'!

האט זי געזעהן דאס 'מְסִירַת־נֶפֶשׁ', וואס ער
האט פון אירעט וועגן, און די 'צָרוֹת' וואס ער
ליידט איבער [צוליב] איר - האט זי געשוואוירן
ביי 'גָאָט': "אז גאר איר 'מְזֹל' וואס זי האט -
אפֿשר האט זי עפֿעס א 'מְזֹל', אז זי זאל האבן
גרויס 'גְּדוּלָה' און 'הֲצִלָּחָה' - זאל גאר איר
'הֲצִלָּחָה', נישט זיין פארמיטן [צוריקגעהאלטן]
פון אים (דְּהִינָה: פון דעם 'בְּעֵרְגֵר') - און אז
[אויב] ער וועט וועלן זיך נעמען גאר איר
'הֲצִלָּחָה', מיט איר 'גְּדוּלָה', און זי זאל בלייבן
אזויווי פריער - זאל עס פון אים גארנישט
פארמיטן זיין!"

לדשמיר ווי [אבער וויאזוי] נעמט מען דארט
'עדות'? - האט זי גענומען דעם 'גְּרֹב' פאר
א 'עדות'! נאך 'צוויי טאג', איז ער מיט איר
פון דארט ארויסגעגאנגען - און איז ווייטער
געגאנגען!

און ער איז מיט איר ווייטער-ווייטער
געגאנגען - און ער האט פארשטאנען: "אז
דארט אין דעם 'אַרְט', זוכט מען זי אויף!"
איז ער געגאנגען - און האט זיך מיט איר
באהאלטן נאכאמאל - אין א 'מְקוּה'!

האט זי זיך דארט - ווידער אמאל דערמאנט,
דאס 'מְסִירַת־נֶפֶשׁ', און די 'צָרוֹת' וואס ער
ליידט פון אירעט וועגן - האט זי נאכאמאל
געשוואוירן אזויווי פריער: "אז גאר איר
'מְזֹל' וכו', כְּנִל [ווי אויבנדערמאנט]!"

און האט גענומען די 'מְקוּה', צו 'עדות'! זענען
זיי דארט אויך געווען אקעגן [בְּעֵרְגֵר] 'צוויי

צו דעם 'אַרימאן'! איז דאָרט געווען אַ גרויסע
'שמחה'!

און דער 'בערגער' - דערפאר וואס ער האט
געטאן אזוי א [אזא] זאך - און דערצו איז ער
עומד־בנסיון (ביישטאנען [בייגעשטאנען] ביי דער
'פרוב') מיט איר (דהיינו: וואס ער האט מורא געהאט
פאר 'גאט', און האט זי נישט אנגערירט) - דערפאר
איז ער 'נפקד' געווארן (דהיינו: געדאכט [געדענקט]
געווארן ביי 'השם־יתברך') - און ער האט געהאט
דאס [זעלבן] יאהר, א 'זוהן'!

און זי אויך - דהיינו: דעם 'אַרימאן' ווייב' -
דערפאר וואס זי איז באשטאנען [בייגעשטאנען]
אין אזוי א [אזא] 'נסיון', מיט דעם 'עדניראל',
און מיט אים - דערפאר האט זי [אויך] זוכה
געווען, און זי האט געהאט א 'טאכטער'!

און 'זי' [די 'טאכטער'] איז געוועזן א 'פארשוין'
[פֿת־תואר] - זייער א 'וילד־גרויסע פארשוין'
- וואס ס'איז גאר קיין 'מענטשליך שיינקייט'
נישט געווען - ווארן צווישן 'מענטשן', זעהט
מען גאר אזוי א [אזא] 'שוינקייט' [שיינקייט]
נישט - די 'וועלט' פלעגט זאגן: "הלואי
ס'זאל אויסוואקסן" - (ווארן אזוי א [אזא] 'ווילד'
[וואונדערליכע] חידוש', איז שווער אז ס'זאל
אויסוואקסן), ווארן איר 'שיינקייט' איז געווען
'גאר ווילד', וואס מ'זעהט אזוינס אויף דער
וועלט נישט!

פלעגט די וועלט אריינגיין, און פלעגן קומען
זי זעהן - און פלעגן זיך זייער פארוואונדערן
אויף איר 'שוינקייט', וואס ס'איז זייער־זייער
ווילד געווען - און פלעגן איר שטענדיק 'מתנות'
אלעמאל, מחמת ליבשאפט!

און זיי האבן אזוי אלץ געשענקט 'מתנות' - ביז
דער 'אַרימאן' איז 'רייך' געווארן!

און זיי זענען ארויסגעגאנגען - און
זענען ווייטער געגאנגען! האט ער ווידער
פארשטאנען: "אז מ'זוכט זי דא אויך!"
האט ער זיך ווידער מיט איר באהאלטן!

און אזוי איז געווען עטליכע מאל - וואס ער
האט זיך מיט איר אלעמאל אין א אנדער ארט
באהאלטן - דהיינו: אין 'זיבן ערליי וואסערן':
דהיינו: (1) אין א 'גרוב מיט וואסער' - (2) און
אין א 'מקוה', כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט] - (3) און
'אגמים' (געמיינעקסט) - (4) און א 'קוואל' - (5)
און 'נחלים' (ריטשקעס) - (6) און 'נהרות' (טייכן)
- (7) און 'מים'!

און אין איטלעכן ארט וואס זיי האבן זיך דארט
באהאלטן - האט זי זיך אלץ דערמאנט אין זיין
'מסירות־נפש', און די 'צרות' וואס ער ליידיט
פון אירעט וועגן - און זי האט אים געשוואוירן
אלץ: "אז איר 'מזל' וכז' כנ"ל - און זי האט
אלעמאל גענומען דאס ארט צו עדות, כנ"ל [ווי
אויבנדערמאנט]!"

און זיי זענען אלץ אזוי געגאנגען - און זיי
האבן זיך אלעמאל באהאלטן אין די 'ערטער'
(הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט]).

ביז זיי זענען געקומען אויף דעם 'ים'!
ווי זיי זענען געקומען אויף דעם 'ים' - און
דער 'בערגער' איז געווען א גרויסער 'סוחר',
און ער האט געוואוסט די 'גענג' [וועגן] אויף
דעם 'ים' - האט ער זיך געשניטן ער זאל
קומען אין זיין 'מדינה' אריין - ביז ער איז
איבערגעפארן [אדורכגעמאכט] דעם 'וועג', און
איז אהיימגעקומען מיט דעם 'אַרימאן' ווייב'
- און האט זי אָפּגעבראַכט [איר צוריקגעברענגט]

לאמיר זיך פאר הערן

די צענטע מעשה - דער בערגיר מיטן ארימאן (2)

- און גרוב צוויי טעג, און אין מקוה בערך צוויי טעג.
- ז. אין וויפיל און אין וועלכע פלעצער האבן זיי זיך באהאלטן?
- אין זיבן פלעצער. אין גרוב, מקוה, הייל, פעלדער, וועלדער, מדבריות, און דערפער.
- אין זיבן וואסערן. אין א גרוב, מקוה, געמויזעכטץ, קוואל, ריטשקעס, טייכן, און מיס.
- אין צוויי פלעצער. אין א גרוב, און אין א מקוה.
- ח. וועלכע שר האט דער בערגיר באקומען?
- ס'איז אים געבוירן געווארן א טאכטער א יפת תואר
- ס'איז אים געבוירן געווארן א אינגעלע
- ס'איז אים געבוירן געווארן א אינגעלע א יפה תואר
- ט. וועלכע שר האט באקומען די ווייב פונעם ארימאן?
- ס'איז איר געבוירן געווארן א טאכטער א יפת תואר
- ס'איז איר געבוירן געווארן א אינגעלע
- ס'איז איר געבוירן געווארן א אינגעלע א יפה תואר
- י. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
- יא
- נין
- א חלק

- א. וואס האט דער בערגער געטאן איר ארויסצונעמען?
 ער האט געדאווענט.
 ער האט געטאן א ווילדע זאך.
 ער האט געטאן א אינטערסאנטע זאך.
- ב. האט דער בערגיר מצליח געווען איר ארויסצונעמען פון הויז פון יעדניראל?
 יא.
 ניין.
 יא, נאר דער יעדניראל האט איר צוריקגעכאפט.
- ג. וואו האט זיך דער בערגיר צום ערשט באהאלטן?
 אין א הייל.
 אין א מקוה.
 אין א גרוב.
- ד. וואס האט די ווייב פונעם ארימאן געשוואוירן?
 אז איר גאנצע פארמעגן וועט זי געבן פארן בערגיר.
 אז אויב זי וועט האבן א קינד, וועט זי זיך משדך זיין מיט אים.
 אז איר גאנצע מזל און הצלחה, זאל ער קענען נעמען.
- ה. וועמען האט זי גענומען פאר עדות אויף דעם?
 דער באשעפער.
 די גרוב און די מקוה.
 צוויי מענטשן וואס זענען דארט אריבערגעגאנגען.
- ו. וויפיל טעג זענען זיי געווען אין די גרוב און אין די מקוה?
 אין גרוב זיבן טעג, און אין מקוה בערך צוויי טעג.
 אין גרוב צוויי טעג, און אין מקוה זיבן טעג.

איבער אנטאט

וואו נאך אין סיפורי מעשיות ווערט דערמאנט אז איינער האט געוועקט דעם אנדערן ?

תשובות פון פאריגע וואך:

וואו וועלכע מעשה נאך פון סיפורי מעשיות ווערט דערמאנט א "חלום" ? מעשה ד', מעשה ז', מעשה ח', מעשה י' (וואס מיר לערינען יעצט), מעשה י"א, מעשה י"ג

דער געווינער פון חכם ותם #8 איז: הילד החשוב נתן שפיגל, ירושלים. מען קען באקומען א מתנה ביים משגיח אין חדר ברסלב ירושלים ר' משה געפנער הי"ו

א הוילע דמיון

געלוינגט אים צו אויסנארן אלעמען, אז ס'דאכט זיך פאר יעדן אז ער האט עפעס וואס איך וויל זייער שטארק, יעדער מיט זיינע נארישע שטותים מיט תאוות. נאכדעם עפנט דער יצר הרע זיין האנט און גארנישט האט ער דארט, ווייל מען קען נישט אנפילן די תאוות ביים יצר הרע.

מען קען זען אמאל שטראלן פון דער זון וואס שיינען אריין אין שטוב, זיי קוקן אויס ווי אזעלכע זיילן ווייל זיי קומען פון די זון-שטראלן, מען פרוברט זיי כאפן אין דער האנט, אבער עס גייט גארנישט אריין אין האנט, פונקט אזוי זענען אלע תאוות פון דער וועלט...

(לויט שיחות הר"ן ו')

ער לויפט, ער לויפט מיט א פארמאכטע האנט און יעדער לויפט אים נאך!!!

דער יצר הרע איז צוגעגליכנט צו איינער וואס לויפט אריין צווישן מענטשן מיט א פארמאכטע האנט, די ארומיגע ווייסן נישט וואס עס געפינט זיך אין זיין האנט, ער נארט אויס דעם עולם מיט זיין פראגע: "וואס האב איך דארט אין מיין האנט?" עס דאכט זיך פאר די מענטשן אז דער יעניגער האלט עפעס וואס איך גלוסט דערצו. דעריבער לויפן אים אלע נאך, ווייל יעדער מיינט אז דאס וואס ער וויל אזוי שטארק ליגט אין דעם פארמאכטן האנט, שפעטער עפנט ער זיין האנט און ... ס'איז ליידיג...

פונקט אזוי טוט דער יצר הרע, ער נארט אויס די גאנצע וועלט, יעדער לויפט אים נאך, אבער עס

